Тихе батьківське поле
за поліським селом розляглось.
Все чекає когось,
не діждеться когось.
Чує кроки господаря,
чує дотик руки.
І засівом його
наливаються вщерть колоски.
Наливаються
сонцем, вітрами, теплом,
споконвічним,
живим, невмирущим зерном.

Раннє батьківське поле
змалку нам до роботи прийшлось.
Все чекає когось,
не діждеться когось.
Сіячеве дихання
воно чує щодня.
Той, хто потом зросив його,
той у поля рідня.
Той, хто слухав його
від роси — до зорі —
орачі, сіячі,
а в жнива — всі як є — жниварі.
Всі від поля,
від грудки землі, від зерна,
всіх об'єднує хліб
і турбота одна.
Давнє батьківське поле,
скільки поту за вік напилось.
Все чекає когось,
не діждеться когось.
Хлібороб його потом не раз поливав

сподівання душі,
мов добірне зерно,
у ріллю висівав.
І воно проростало,
бо в ньому, як іскра, жаріла душа,
і живого зернятка
не торкнулась посуха-іржа.

Хлібне батьківське поле
і мені пізнавать довелось.
Все чекає когось,
не діждеться когось.
Разом з батьком сюди
я хлопчиськом прийшов.
Скільки літ пролетіло,-
я сьогодні тут знов.
Батько якось надвечір,
наче з поля, пішов із життя.
Відчуваю і досі
його думи-турботи,
його втрати-скорботи,
його зерна-чуття
Щедре батьківське поле,
о, скільки знало ти грому і гроз.
Все чекає когось,
не діждеться когось.
Борозна залишилась —
аж за обрій, за хмари лягла.
Жайвір сіє проміння,
як умілий сіяч, з-під крила.
Тут мені, як і птиці,-
все знайоме у рідним краю.
В борозні,
у зерні,

у колоссі
я батьківський слід пізнаю.